

PROFESOR WILCZUR

9) Był to jakiś włóczęga, o dawno niegolonej twarzy, przeciętej zresztą teraz kilkoma nie głębokimi, lecz krwawymi ranami. Dogorywał. Nierówny oddech, przesiąknięty odorem alkoholu ustał prawie zupełnie.
Sala operacyjna była gotowa. Przyszła doktor Lucja, biała jak papier, o oczach zaczerwienionych od długotrwałego płaczu.
— Niechże pani idzie do domu — prosząco odezwał się Kolski. — Już ja wszystkiego dopilnuję. A tutaj nie ma nawet po co badać. Nie wiem, czy go doniosą do sali operacyjnej.
Zjawiał się profesor Wilczur. Pochylił się nad pacjentem, i wyprostował się, przecierając ręką oczy: — Kto to jest? Ja znam tego człowieka. Ja go na pewno kiedyś widziałem.
— Pogotowie podało tylko imię i nazwisko — wyjaśnił Kolski. — Nazywa się Cyprian Jemioł.
— Jemioł? — powtórzył profesor. — Skąd ja go znam?
Na progu zjawiał się sanitariusz i oznajmił, że wszyscy gotowe. Po zdjęciu prowizorycznych opatrunków okazało się, że rany nie są ani tak głębokie, ani tak groźne, jak to określił lekarz Pogotowia. Jedna tylko była wysoce niebezpieczna. Ostrze noża rozplątało mięsień brzuszny i dość szeroko żołądek. Płuca były nienaruszone, natomiast wpływ krwi znaczny i długotrwały był najistotniejszym niebezpieczeństwem.
— Drugi trup w ciągu jednego dnia w tej sali — powiedziała szepem jedna z pielęgniarek do doktora Kolskiego. — Dlaczego profesor sam robi tę operację?
Kolski nic nie odpowiedział. Tymczasem profesor Wilczur swymi wielkimi, niezgrabnymi rękami ze zdumiewającą wprawą zaszywał jedną ranę po drugiej. Myśl jego jednak wciąż pracowała, jakby szukając w pamięci podobizny tego człowieka.
— Jemioł — powtarzał w myśli. — Cyprian Jemioł... Znam go z całą pewnością.
Operacja była skończona. Pacjenta zabrano żywego ze stołu. Iskierka życia, która się w nim tliła, równie łatwo mogła zgasnąć jak i ponownie się rozżarzyć. Umieszczono go na czwartym pięttrze w oddziale nieplacących pacjentów, zaś profesor Wilczur musiał wprost z sali operacyjnej udać się do kancelarii, gdzie oczekiwał go komisarz policji i sędzia śledczy.
Władze, pod naciskiem opinii publicznej musiały gruntownie zbadać sprawę śmierci Donata. Profesor Wilczur został poinformowany, że w aktach znajdują się już zeznania wszystkich ważniejszych, w grę wchodzących osób, a sędzia śledczy dał mu do zrozumienia, że ciężar oskarżenia kieruje się ku doktorce Lucji Kańskiej, która podczas badania nie zaprzeczyła zresztą swojej winie. Potwierdzają to również zeznania profesora Dobranieckiego, ten jednak winę przypisuje w ogóle nieporządkom organizacyjnym, panującym w lecznicy.
Wiele trudu i argumentów zużyć musiał profesor Wilczur po to, by przekonać, że doktor Kańska nie ponosi tu żadnej odpowiedzialności, że profesor Dobraniecki również nie może być postawiony pod jakimkolwiek zarzutem. Wszystkiemu winno jest nieporozumienie i tylko nieporozumienie. O czyjkolwiek zlej woli nie może być mowy, ale nieporozumienia podobnego typu istotnie nie mogą się zdarzać w lecznicy i Dobraniecki ma rację, przypisując winę śmierci Donata złej organizacji.
— Za organizację zaś ja tu jestem odpowiedzialny — zakończył profesor Wilczur — i ja jeden winowajcą.
— Oczywiście, panie profesorze — powiedział sędzia śledczy, składając papiery do teczki — nie może być tu mowy o jakimś procesie karnym. Musi pan być jednak przygotowany na ewentualność, że rodzina śp. Leona Donata, lub też towarzystwa ubezpieczeniowe, w których nieboszczyk był ubezpieczony, mogą rościć sobie poważne pretensje finansowe. Radziłbym też panu profesorowi zawczasu porozumieć się co do tych spraw ze swoim adwokatem.
— Dziękuję panu sędziemu — powiedział Wilczur.
Była już godzina dziesiąta, gdy Wilczur wyszedł z lecznicy. Na dole zobaczył oczekującą nań Lucję. Wzruszył go jej wygląd. Przez myśl mu przeszło, że ta biedna dziewczyna, zrozpaczona i przybita zdarzeniami, w których kręgu mimo woli się znalazła, może popełnić jakieś szaleństwo.
— Uśmiechnął się i wzię ją pod rękę:
— No, droga pani, więcej hartu, więcej hartu. Nie można tak się przejmować. Żaden człowiek nie może być absolutnie pewien nieomyślności wszystkich swoich działań. I żaden lekarz. Stało się, trzeba nad tym ubolewać, trzeba odtąd zdwoić uwagę, ale nie można popadać w depresję.
Lucja potrząsnęła głową:
— Nie, panie profesorze. To nie jest depresja. To jest rozpacz na myśl o tym, że pan, profesor może być istotnie przekonany o moim niedbalstwie. Wszystkie okoliczności składają się przeciwko mnie... Tak chciałabym, by pan pozwolił mi wytłumaczyć się...

(c. d. n.)

- Polonia Zagraniczna -

KANADA:

JAN KARDYNAŁ KRÓL — HONOROWYM GOŚCIEM KONFERENCJI “POLONIA-78 — POLONIA JUTRA”

Na zaproszenie Kongresu Polonii Kanadyjskiej wraz z Konferencją Księżąt Polskich w Kanadzie, Jego Eminencja Jan Kardynał Król z Filadelfii w Stanach Zjednoczonych, weźmie udział w Wielkiej Manifestacji Religijnej w dniu 28 maja 1978 roku w Katedrze św. Michała w Toronto oraz będzie Honorowym Gościem Konferencji “Polonia 78 — Polonia Jutra”.

Komisja Organizacyjna wspólnie z Konferencją Księżąt Polskich w Kanadzie, wysłała osobiste zaproszenia do wszystkich Biskupów pochodzenia polskiego zamieszkałych poza Polską, do wzięcia udziału w Manifestacji Religijnej i w Konferencji.

Kongres Polonii Kanadyjskiej, Okręg Toronto zwrócił się do Majora miasta Toronto o ogłoszenie tygodnia, w którym odbędzie się Konferencja “Polonia 78 — Polonia Jutra” — “Tygodniem Polskim”.

Major miasta Toronto David Crombiec QC, inicjatywę tę zaakceptował i tydzień od dnia 23 do 28 maja 1978 roku będzie uroczystie proklamowany jako “Tydzień Polski” w Toronto.

W tygodniu tym Okręg K.P.K. — Toronto planuje zorganizowanie występów artystycznych na placu przed Ratuszem.

W. BRYTANIA:

DOROCZNY KONCERT CHÓRU IM. K. SZYMANOWSKIEGO

Gdzie tylko ma miejsce jakaś uroczystość, akademie, przedstawienie, otwarcie biblioteki, poświęcenie kościoła, ślub, uroczysta msza z udziałem biskupów, czy jubileusz Królowej — tam jest chór im. K. Szymanowskiego. Poza tym chór daje doroczne koncerty muzyki świeckiej, oraz koncerty koled, które cieszą się wielkim powodzeniem.

Doroczny koncert w sali “Orla Białego” był “zapięty na ostatni guzik”... W programie znalazły się utwory Moniuszki, Prosnaka, Nowowiejskiego, Szymanowskiego i Kotarbińskiego. Doskonale wypadł “Mazur” z opery “Straszny Dwór” — Moniuszki. B. dobrze wypadli soliści: Iwona Januszajtis (mezzosopran), Teresa Siemaszkiewicz (sopran), i Ryszard Smołowik (gitara). W drugiej części programu Teresa Siemaszkiewicz odśpiewała arię Zosi z komedii muzycznej Moniuszki: “Nowy Donkiszot”, oraz L’Hirondelle — Ewy Del Aqua. Dowodem uznania publiczności były brawa, które zmusiły pieśniarkę do zaśpiewania na “bis” — Krakowiaka. W sumie był to jeden z bardzo udanych występów chóru im. K. Szymanowskiego, gdzie było widać zgranie, współpracę i wysiłek w opracowaniu poszczególnych numerów programu — tak że strony śpiewaków jak i zasłużonego dyrygenta chóru — inż. Maksymilliana Baronowskiego. Akompaniowali na zmianę: Iwona Januszajtis, Judy Panes oraz dr Fiszler.

USA:

HOLD DLA PUŁASKIEGO W KONGRESIE

Obchody ku czci gen. Kazimierza Pułaskiego z okazji przypadającej w tym roku 200 rocznicy jego przybycia do Ameryki znalazły echa i w Kongresie. Kilku ustawodawców wygłosiło okolicznościowe przemówienia, które znalazły się następnie w dziurniku kongresowym.

W Senacie przemawiał sen. Charles Percy (R) z Illinois, podkreślając znaczenie udziału dwóch wielkich Polaków, Pułaskiego i Tadeusza Kościuszki, w Wojnie o Niepodległość, jak też informując o polonijnych obchodach ku czci Pułaskiego.

W Izbie Reprezentantów okolicznościowe przemówienia wygłosili m. in. John C. Fary z Chicago, Henry Nowak z Buffalo, Edward Derwiński z Illinois, Paul Simon z Illinois, Frank Annunzio z Chicago, Barbara Mikulska z Maryland, Dan Rostenkowski z Chicago, Bill Young z Florydy, John Dingell Dziegielewski z Michigan, Klemens Zabłocki z Milwaukee i Lucjan Nedzi z Detroit, Mich.

ARGENTYNA:

KOMISJA STUDIÓW I PROPAGANDY

W dniu 7 września 77 odbyło się pierwsze zebranie Komisji Studiów i Propagandy Związku Polaków, która wznawia swoje prace na kadencję 1977-78.

Jednym z wielu zadań Komisji jest zajęcie się głosami prasy argentyńskiej na temat spraw polskich i reagowanie na nieprzychylnie nam wypowiedzi. W związku z tym Komisja zwraca się do czytelników “Głosu Polskiego” i do Polaków w ogóle z prośbą o współpracę na tym odcinku. Jakkolwiek niodcinku. Jakkolwiek polskimi tatką w sprawach polskich ukazująca się w prasie argentyńskiej, która zdaniem danej osoby jest nieprawdziwa lub tendencyjna, może włączyć Komisyj jako materialną w obronie interesów polskich i dobrego imienia polskiego.

HISZPANIA:

POD EGIDĄ POLAKÓW SZKOŁA MIMÓW W BARCELONIE

W Barcelonie powstała szkoła mimów — Escola de Mim i Pantomima. Działa już od roku i szkoli obecnie 25 studentów spośród 350 kandydatów, jacy zgłosili się na pierwszy rok studiów. Szkoła firmowana jest przez barceloński Instytut Sztuki Teatralnej.

Kurs szkoleniowy trwa dwa lata, a uczniowie otrzymują wszechstronne umiejętności praktyczne i wiadomości teoretyczne, potrzebne później do wykonywania zawodu mima w zespołach pantomimy.

Nie byłoby w tym nic dziwnego i godnego naszego zainteresowania, gdyby nie fakt, że dyrektorem barcelońskiej szkoły jest polski mim i wykładowca — Paweł Rouba, gwiazdor Wrocławskiego Teatru Pantomimy Henryka Tomaszewskiego z lat 1959-71. Wykładowcami zaś — obok niego — Andrzej Leparski i Irena Rouba, także wychowankowie światowej sławy wrocławskiego choreografa. Jedynie wiedzę o teatrze zgłębiają hiszpańscy adepti pantomimy wraz ze studentami różnych specjalności Instytutu Teatralnego w Barcelonie. Zawodu uczą się od polskich uczniów Henryka Tomaszewskiego.

DZIAŁ POETYCKI

Zofia Ziemiańska

Krzyż Południa

*Na niebie słońce ogniste.
Powietrze przejrzyste
Drga i żarem oszalałe
Dysz, dawi się, omalwewa.
Bez ruchu stoją drzewa
Poskręcane w bólu czy męce
Spowite ljanami.
Dziwaczne kaktusy
Kwitnące agawy
Malińskie kolibry lśniące
Nad kielichem kwiatu
Wspaniałe
Palmy i bambusy
Kamyki agatu
Potracane nogami
Szybka niby błyskawica barwna żmija wśród trawy
Wonie
Ciężkie i duszące
Zieleń soczysta, intensywina, mocna
I serce, serce z tęsknoty mdlejące
I w dół wyciągnięte ręce
W dół, słońce, mglistą...
Tam wnet już noc. Nie płońie
Krzyżem Południa. Milczące i srebrzyście
Księżycu blask się kładzie
Na senne pola.
W uśpionym sadzie
W lekkim powiewie liście
Na gruszkach drżą. Przeczystą
Upartą pieśnią dzwonią
Pasikoniki. Belkot ruczaju
W pobliskim zagajniku coś szeptze, coś opowiada
Pachnie zoraną rolą
I cisza nocna
Dotyka ciepłą dłonią
Drzemiących lasów. Ziemia dobrotliwa, biogostawiona
Puszysta miękkiymi mchami,
Wilgotną rosą co pada
O zmierzchu. Serce wezbrane łzami
Rwie się w ramiona
Mojego Kraju.*

Benjamim Zilli & Cia. Ltda.

IMPORTADORES

ARAME FARPADO DE VÁRIOS TIPOS e ARAME LISO GALVANIZADO, AOS MENORES PREÇOS.

Avenida 7 de Setembro, 2142 — Fones: 22-2058 — 22-2133

Endereço Telegráfico: “BENZILLP” — Caixa Postal, 102

CURITIBA

PARANA

H. KAMINSKI & CIA. LTDA.

JÓIAS

RELÓGIOS

ÓTICA (ÓTICA MODERNA)

Joalheria

a **PÉROLA**

Rua 15 — 430

TELEFONES: 23-4475 e 22-5116

CURITIBA

PARANA

Ruy Barbosa

Ruy Barbosa na Polônia

Thadeu Krul

tor, pelas dezenas de representantes de outros países. Poucas semanas foram suficientes para que o fabuloso tribuno se sentisse em condições de expor, em vibrante discurso, na língua estranha, a posição do Brasil em face daquela conferência e as suas idéias democráticas, na salvaguarda da paz — motivo da convocação daquela magna assembleia.

É dever cívico de todo o bom Brasileiro saber um pouco da vida de seus ilustres irmãos, como por exemplo o Ruy Barbosa, que soube elevar o conceito do Brasil e de sua gente, perante o mundo civilizado.

O famoso balano foi, no seu tempo, o expoente da cultura nacional, um emérito jurista, de vasta e variada erudição, um orador incomparável, e também um estadista de projeção. E ainda, um dos fundadores da República, da qual foi o primeiro Ministro da Fazenda.

Sua extraordinária eloquência e inteligência inconfundível — que assombravam a todos que conheciam ou dele ouviram falar — fizeram-no lendário. Propalou-se, inclusive, de que, para poder participar com eficiência e projeção na Conferência de Hala, em 1907 — designado que foi pelo governo como embaixador da mesma — pouco tempo antes de embarcar à Europa, para aquele importante conclave, resolveu aprender o idioma ou idiomas, necessários para se fazer entender sem tradu-

O modesto personagem, de delicado aspecto físico, desconhecido até então lá fora, como que tocado pela varinha mágica da Fada, agigantou-se de repente, tornando-se uma das figuras mais discutidas e populares da conferência, recebendo a alcunha de "Águia de Hala". Assombrou o Mundo com a sua erudição e passou à História Universal.

Pessoas admiraram-no e aplaudiram. Povos passaram a respeitá-lo pela sua impressionante personalidade. De um modo especial, os Poloneses tributaram-lhe a simpatia e gratidão. Anos depois foi lhe erigido um monumento na Polônia, escolas e vias públicas ostentaram o seu nome.

Por que tudo isso, se o nosso brilhante patricio não tinha vínculo de espécie alguma com gente eslava e não lhes devia favor algum? Que fez ele para merecer aquelas distinções, aquelas espontâneas manifestações de apreço?

Seu inabalável espírito de justiça fez explodir a sua repulsa e desaprovação pela política dos poderosos, oprimindo as nações mais fracas. Levantou a voz em

defesa da Polônia que estava sob o jugo de países vizinhos há mais de cem anos, nação tradicionalmente pacífica. Uma vez que aquela era uma conferência de paz, achou justo que fossem levados em consideração os direitos humanos e que a independência da Polônia fosse restituída. Ninguém lhe havia sugerido nem pedido que tomasse aquela atitude.

É claro que os responsáveis por aquela situação não deram ouvidos ao revoltado homenzinho. Era uma voz isolada no deserto, e somente em novembro de 1918, a Polônia recuperou a liberdade, depois de um século e meio de escravidão, em decorrência dos acontecimentos políticos provocados pela guerra mundial.

Mais valeu todavia para os Poloneses a sincera intenção do grande Ruy Barbosa — orgulho dos Brasileiros — e a gratidão deles permanece até os dias atuais.

De longa data existe em Varsóvia a Sociedade Cultural polono-brasileira "Ruy Barbosa", em cuja sede se reúnem Poloneses, amigos do Brasil e também Brasileiros do corpo diplomático, em serviço naquela capital. Ali são debatidos problemas de interesse mútuo e realizadas assembleias e festividades. Muitos dos turistas e estudantes brasileiros já tiveram oportunidade de visitar aquela agremiação e tomar um cafezinho de produção nacional.

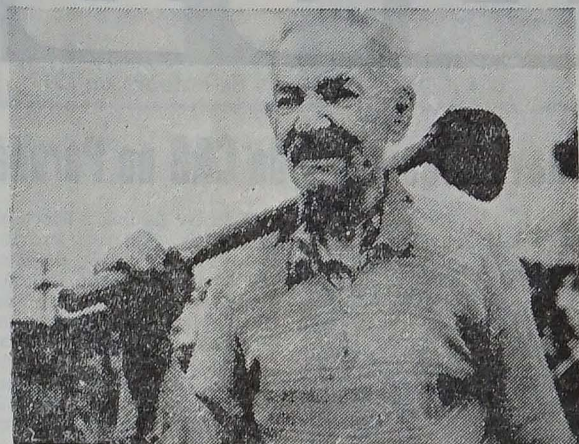
Congregam-se ali principalmente pessoas que viveram no Brasil, alguns durante dezenas de anos, co-

mo é o caso do professor Wladislau Wójcik, escritor, membro da União dos Literatos, meu velho amigo. O prof. Wójcik viveu maior parte de sua vida no Paraná, aqui deixando três filhos brasileiros casados. Atendendo o desejo do velhinho pai, foi assisti-lo nos últimos anos de vida e por lá ficou, casando de novo e fixando-se em Varsóvia. Fazem mais de 10 anos.

Não demorou e sentiu saudade do Brasil. Saudade do acariciante e benfazejo sol e do pinheiro paranaense, principalmente nos dias frios e úmidos. Ele não suporta o frio. Continua saudoso de nossa terra mas não dispõe de recursos para voltar. Dizem as pessoas daqui que o visitam, os quais sempre recebe com intensa alegria, que além das lembranças do Brasil que o professor guarda com carinho, mantém orgulhoso em um vaso na sala de visitas um pinheirinho paranaense que no Natal é enfeitado segundo a tradição.

O sr. Wójcik é bem dizer o secretário vitalício da associação, pois que exerce aquele cargo gratuitamente há muitos anos. Lamenta-se ultimamente que os seus oitenta anos estão se fazendo sentir, anda adoentado e muito preocupado porque seus velhos companheiros que mantêm aqui viveram e que por várias razões retornaram à pátria, vão se indo, um a um, deixando lacunas nos quadros da Sociedade, sendo que pessoas que falam o português, livres de compromissos profissionais, são poucas.

PEQUENO AGRICULTOR terá uma assistência melhor do Governo

Se os planos derem certo, o pequeno agricultor terá maiores condições de progredir em sua vida.

O lavrador trabalha durante o ano inteiro para colher uma magra safra de feijão, milho ou arroz. Com o resultado da colheita, ele precisa dar sustento a sua família — geralmente numerosa — e para isso ele precisa vender a produção a um bom preço. Mas, dificilmente, ele consegue; o intermediário aparece, paga qualquer coisa para o lavrador e depois vai obter grandes lucros.

Esta é uma situação que não pode persistir. Primeiro, porque é profundamente desumana. Segundo, porque não oferece nenhuma possibilidade para que o pequeno agricultor possa melhorar a sua vida e a de sua família. Terceiro, porque, estando marginalizado das vantagens do processo produtivo, se transforma num sério candidato a abandonar sua terra e vir tentar vida nova nas grandes cidades e acaba numa favela.

É esta situação que atinge a milhares de pequenos agricultores no interior do Paraná, principalmente nas regiões mais pobres, como o Sudoeste, o Sul, o Centro e o Norte Pioneiro. Eles formam uma grande massa que os técnicos resolveram denominar de produtores de baixa renda. E o que fazer para melhorar a sua vida, para tirá-los desta condição caracterizada pela baixa renda?

UM PROGRAMA

Foi pensando neste problema que a Secretaria da Agricultura decidiu montar um "Programa Integração de Promoção de Produtores de Baixa Renda". Este programa se desenvolve de forma a atingir o agricultor e toda a sua família; assistentes sociais da Acarpa trabalham insistentemente objetivando levar-lhes desde conhecimentos primários de higiene e saúde até questões de economia doméstica. Os técnicos — agrônomos e veterinários — prestam-lhes assistência para que possam obter maiores e melhores produções. Por exemplo: a média colhida de feijão em pequenas propriedades do Paraná é de apenas 15 sacos por alqueire; com a assistência técnica, no entanto, é possível elevar esta média para 30 ou 40 sacos.

Mas o que fazer com esta produção? Novamente aparecerá a figura do "bodegueiro" para trocar a colheita por mantimentos a preços baixíssimos e os mantimentos a preços muito altos. No fim, o lavrador ainda acaba ficando devendo para o "bodegueiro".

Por causa deste problema, a Secretaria da Agricultura vai convocar 18 cooperativas situadas nas regiões mais pobres do Estado e vai dar condições para que elas realizem a compra das safras dos pequenos produtores, pagando-lhes preços justos. Além disso, as cooperativas passarão a funcionar como agentes de crédito para os produtores, enquanto que o Governo Federal já se prontificou, até, a fazer compras antecipadas, isto é, o Governo compra toda a produção antes mesmo da colheita.

Este Programa, numa primeira etapa, vai atingir 51 municípios do Estado. E, a título de experiência, 100 produtores em cada município serão beneficiados — ou seja, um total de 5.100 lavradores. Se forem consideradas as suas famílias, com uma média de seis membros, o número de beneficiados diretos subirá para mais de 30 mil. Se o esquema der certo, o Secretário da Agricultura, Paulo Carneiro, promete estender o Programa de Baixa Renda para um número maior de municípios e agricultores.

(Extraído de "Voz do Paraná")

Está tudo acertado:

A COPA DO MUNDO terá transmissão direta e à CORES

Os jogos da Copa do Mundo de 1978, serão transmitidos à cores para todos os países do mundo. A informação é de Renato Johnsson, presidente da Telepar que retornou de Buenos Aires, Argentina, onde firmou convênio com a Empresa de Telecomunicações da Argentina (Entel) para a construção de linhas telefônicas sobre a Foz do Rio Iguazu.

O convênio entre a Telepar (representando o Brasil) e a Entel (Argentina) foi firmado em Buenos Aires. Durante sua estada naquele país, Johnsson teve oportunidade de constatar o empenho dos técnicos portenhos que trabalham na construção de uma rede de microondas para alcançar a cidade de Puerto Iguazu, através de Foz. Segundo ele, para o encerramento do serviço, falta apenas o trecho Posadas — Puerto Iguazu e o prazo fixado para o término é o mês de março de 1978. A rede possibilitará comunicações telefônicas

e de telex além de transmissão de televisão. Essa interligação oferecerá a segurança de uma alternativa confiável para a transmissão dos jogos da Copa do Mundo, previstos para junho do próximo ano. Quanto a geração de imagens a Johnsson foi informado de que as autoridades ligadas ao setor na Argentina já contrataram uma empresa encarregada de capacitar os sinais de TV a cores e que os equipamentos já foram adquiridos. Os primeiros sinais, segundo soube, serão lançados ao ar, no mês de março. Tal programa, no entanto, terá exclusivamente efeitos para fins de importação. A empresa contratada vai gerar o sinal, enquanto caberá à Entel conduzi-lo até às estações terrenas e, daí, até o sistema de satélite. A recepção das imagens também já foi comercializada pela FIFA com outras três empresas incumbida de retransmiti-las para América Latina, Europa Ocidental e Oriental.

O povo brasileiro poderá apreciar, através da TV, os jogos principais da Copa do Mundo de 1978, a se realizarem na Argentina.

MÓVEIS LEGAL LTDA.

INDÚSTRIA E COMÉRCIO

Avenida das Américas n.º 853 — São José dos Pinhais — Paraná

SOFA-CAMA, POLTRONAS, CAMA TURCA E JOGOS ESTOFADOS
Mówi się po polsku!

EMPRESA LAPEANA LTDA.

TRANSPORTES COLETIVOS

AGÊNCIAS: Guaratuba — São Mateus do Sul — Lapa
AGÊNCIA-SEDE: Estação Rodo-ferroviária, Box 49 e 50 — Fone: 22-0684
ESCRITÓRIO: Avenida Silva Jardim, 465 — Fone: 24-5574
ENCOMENDAS: Avenida 7 de Setembro, 2.143 — Fone: 23-0201 — Agência Estar

MÓWI SIĘ PO POLSKU
OFICINAS: Av. Silva Jardim, 465 — Fone: 22-8004
CURITIBA — PARANÁ

João Haupt & Cia. Ltda.

LIVRARIA E PAPELARIA

Livros Fiscais e de Contabilidade
Artigos Escolares
Material de Escritório.

MATRIZ: Rua São Francisco, 237
Telefone: 22-8632 (PaBx)
FILIAL: Rua Lamenha Lins, 1.600
Telefone: 22-1229

Curitiba

Paraná

